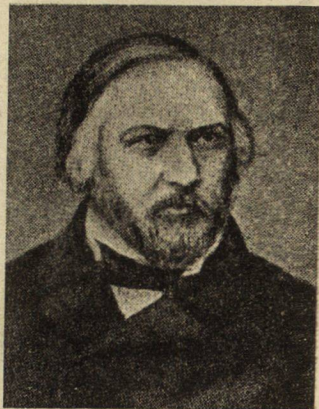

Г. се налага на руската музикална публика, като писател и критикъ съ остръг погледъ и изящень стилъ, и оттогава композиционната му дейность остава все по на задень планъ — до като я най-после съвсемъ изоставя. Писателски трудове: „Данте въ музиката“, „Симфонически етюди“ — студии върху естетиката и анализи на руския оперень стилъ, „Руското поетическо изкуство въ руската музика“, монографии на Мусоргски, Чайковски — (опитъ за характеристика), Римски-Корсаковъ, Шопень, Листъ и др. Освенъ това, Г. е авторъ на единый „Речникъ на обичайната музикална терминология“, редакторъ на научно-музикалнитъ сборници: *De Musica et Melos*, както и преводачъ на чужди музикални съчинения — на руски, и сътрудникъ на рускитъ музикални списания — най-вече „Современная музыка“ и на чуждестранни такива.

Гли, анг. Glee — малка гласова композиция, безъ съпроводъ — най-малко за три солови гласа (най-често мъжки) отъ английската школа на XVIII и началото на XIX в. Отъ стария мадригалъ Г. се отличава по това, че е въ модернитъ тоналности, строго каденцирана — и въ простъ, нота срещу нота, стилъ.

Глинка, Михаилъ Ивановичъ — бележитъ руски оперень компонистъ, род. 2 юни 1804 въ Новоспаское при Селна, Смоленски окръгъ, умр. 15 февр. 1857 въ Берлинъ, като питомецъ въ училището за благородници учи при Филдъ (пиано), Бьомъ (цигулка) и Шарль Майеръ (теория). По причина на непостоянното си здраве — често е предприемалъ пътувания за сѣбна на климата. Следъ едно-годишно пребиване въ Кавказъ (1829) — на следната година отива въ Италия, живѣйки промѣнливо — въ Милано, Неаполъ, Римъ и др. градове. Още презъ 1825 той пише първата си композиция — „Вариации върху една италиянска тема“, и следъ това не престава да прави нови опити, чувствувайки все повече и повече недостатъчността на теоретичната си подготовка. На връщане за Русия, 1834, при преминаването си презъ Берлинъ, му се представя случай да се запознае съ известния контрапунктникъ — З. В. Денъ. Подъ негово ръководство Г. получава солидни теоретични зна-

ния, и се запознава съ нѣмската музика. Денъ го разбира и го насържда въ желанието му да използва руската народна музика за художествени цели, и по този начинъ — да създаде руски националъ музика-

Михаилъ Глинка

ленъ стилъ. Плодъ на това е първата негова опера „Жизнь за царя“, имала 1836 въ Петербургъ такъвъ голѣмъ успѣхъ, че Г. става веднага най-любимия компонистъ на руския народъ, защото за пръвъ пътъ той слушалъ въ опера на националентъ сюжетъ близкитъ до сърдцето му народни мелодии. 1842 се явява втората му опера „Русланъ и Людмила“, съ приказентъ сюжетъ, минала също при необикновено голѣмъ успѣхъ. По здравословни причини, Г. предприема слеъ това пътуване на югъ, посещавайки първо Парижъ. Берлиозъ поставя въ проограмитъ на своитъ концерти неговия творби и се произняся за тѣхъ най-възторжено. Следъ това го виждаме въ Мадридъ. Тукъ Г. пише оркестровитъ си творби: „Арагонска хотъ“ и „Споменъ за една лѣтна нощъ въ Мадридъ“ — изпѣстрени съ яркитъ багри на юга, и показващи майсторство въ овладяването на оркестра. Следъ 2-годишно пребиване въ Испания (1845—47), Г.